

Kramerius 5

Digitální knihovna

Podmínky využití

Moravská zemská knihovna v Brně poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů Digitální knihovny MZK podléhá autorským právům. Využitím Digitální knihovny MZK a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z Digitální knihovny MZK není možné bez případného písemného svolení knihovny.

Hlavní název: **Dobrodružství Toma Sawyera**

Autor: **Twain, Mark**

Vydavatel: **J. Otto**

Vydáváno v letech: **1900**

Stránky: **[1a], [1], [3], [4], [5], 6, 7, 8**

ANGLICKÁ
KNIHOVNA
IV.

MARK TWAIN
DOBRODRUŽSTVÍ
TOMA SAWYERA

DOBRODRUŽSTVÍ
TOMA SAWYERA.

(THE ADVENTURES OF TOM SAWYER.)

NAPSAL

MARK TWAIN.

PŘELOŽIL

KAREL KOHLMAN.

V PRAZE.

NÁKLADEM J. OTTY. — TISKEM »UNIE«.

1900.

PŘEDMLUVA.

Většina příhod líčených v této knize vskutku se udála; jednu nebo snad dvě z nich sám jsem prožil, ostatní líčím ze zkušenosti svých spolužáků. Frantík Finnů jest osoba vzatá ze života; podobně také Tom Sawyer, tento však není líčen dle osobnosti jednotlivé; v osobě jeho spojeny jsou povahy tří chlapců, jež jsem znal, i náleží tudíž postava tato ke složitému druhu architektury.

Podivné pověry, o nichž se děje zmínka, vesměs panovaly na západě u dětí i otroků v době, do níž spadá toto vypravování, tedy před třiceti neb čtyřiceti lety.

Kniha ta psána je sice hlavně pro potěšení chlapců a děvčat, doufám však, že také muži i ženy s radostí po ní sáhnou; snažil jsem se z části též

žertovným způsobem na paměť uvéstí dospělým,
jakými kdys byli sami, jak cítili, o čem přemýšleli
a mluvili, a jak divné někdy věci podnikali.

V Hartfordu r. 1876.

Spisovatel.

I.

»Tome!«

Žádná odpověď.

»Tome!«

Žádná odpověď.

»Kam se poděl ten kluk, to bych ráda věděla!
Tome?«

Stará paní sňala brejle a dívala se přes ně po pokoji; potom je dala zase na nos a dívala se zpod brejlí. Zřídka kdy, vlastně nikdy se nedívala skrz ně na takovou maličkost, jako byl její kluk, neboť to byly parádní brejle, pýcha jejího srdce, a byly jen pro »ozdobu«, nikoli pro službu; kdyby byly z kamene bývaly, byla by asi stejně jimi viděla. Chvilku stála jako zmatená, pak pravila, ne sice příliš pánovitě, přece však se dosti rozlehl její hlas, když zvolala: »Počkej, jen až tě dostanu, já — —«

Nedomluvila, neboť právě byla sehnuta, koštětem pod postelí štárajíc — a po každém hrábnutí těžce oddychovala. Jenom kocoura vyplašila.

»To svět neviděl tak čertovského kluka!«

I došla k otevřeným dveřím, stála v nich, a pátravě hleděla do keřů rajských jablíček a jiných bylin, jež tvořily její zahrádku. Po Tomovi nikde ani stopy. I zvýšila hlas, aby ji bylo daleko slyšet a zvolala: »Tome-e-e!«

Za jejími zády povstal mírný šramot, i obrátila se ještě v čas a chytila za límec malého chlapce, a zabránila mu takto v útěku. »Tak tedy tam! Že jsem jenom na tu komoru mohla zapomenout! Co jsi tam dělal?«

»Nic.«

»Nic! Podívej se na ruce a na hubu. Co to znamená?«

»Nevím, tetičko.«

»Ale já vím. Je to zavařenina, ano zavařenina. Kolikrát jsem ti říkala, nenecháš li tu zavařeninu na pokoji, že z tebe duši vymlátím. Podej mi sem ten prut.«

Prut kmitl se ve vzduchu. Nebezpečí bylo svrchované.

»Ohlédni se, tetičko! ohlédni se!«

Stará paní se otočila, škubla sukněmi, by je z nebezpečí vyrvala, a chlapec v mžiku prchl, vylezl na vysoký prkenný plot a zmizel za ním. Tetička jeho, Mária, stála chvíli překvapena, a mírně se usmála.

»Zatrápený kluk, co pak nemohu již jednou zmoudřet? Což se mně nenatropil dost všelijakých šprýmů, že jsem se mu zase dala napálit? Inu,

starý blázen bývá nejhorší. Starého psa těžko učit novým kouskům, jak praví přísloví. Ale Božíčku! Každý den přijde s něčím novým, kterak mám, já ubohá, vědět, co zas na mne chystá. Jako by věděl, jak dlouho mne smí zlobiti, a kdy mne přejde trpělivost, ano ví snad, že dovede li mne na chvílku něčím zaujati nebo k smíchu pohnouti, že je zase veta po zlosti a že ho nemohu udeřit. Nevychovávám dobře toho hochu, svatá pravda, jako že Bůh nade mnou. Škoda každé rány, která vedle padne, jak se říká. Dopouštím se hříchu a chystám trápení sobě i jemu, vím to dobře. Je to kluk čertem podšitý, ale Bože můj! vždyť je to hoch nebožky mé sestry, chudinka, i nemám k tomu srdce, abych ho bila. Kdykoli mu něco prominu, činí mi svědomí výčitky, a kdykoli ho bacím, staré mé srdce div nepukne. Inu ano, kdo je zrozen z ženy, málo užije dnů, a mnoho zármutku, jak praví Písmo, a myslím, že má pravdu. Bude hrát jistě kouličky dnes večer,*) i budu mu musit uložit zítra práci, bych ho potrestala. Je to velice kruté dáti mu práci v sobotu, když všichni hoši mají svátek, on však nade vše nenávidí práci, i musím pro něho něco udělat, sice budu příčinou jeho zkázy«.

Tom hrával kouličky, a měl blahé časy. Domů vracel se jen na chvílku, pomáhat Jimovi, načerna-

*) V jihozápadním nářečí místo »odpoledne«.

lému to chlapíkovi, když řezal na příští den dříví, a štípal před večerem třísky, — alespoň býval v tu dobu u něho vypravuje mu svá dobrodružství, kdežto Jim sám tři čtvrtiny práce musil vykonat. Mladší bratr Tomův (spíše »nevlastní bratr«) Sid býval již hotov se svou prací — sbíral třísky — neboť to byl tichý hošík, jenž neměl dobrodružných, divých spádů. Když pak Tom seděl při večeri a jakmile se příležitost naskytla, cukr kradl, dávala mu tetička Mária otázky velice hluboké a většinou rázu úskočného — chtějíc ho lapiti při osudném přiznání. Také ona, jako mnoho jiných prostých duší byla trochu marniva, majíc za to, že nadána je schopností k temné a záhadné diplomacie, a libovala si ve svých průhledných téměř úskocích jako v divech vši jemné schytralosti. »Tome, bylo hezky teplo ve škole, není-li pravda?« pravila.

»Ó ano, tetičko.«

»Náramně teplo, není-li pravda?«

»Ano, tetičko.«

»No, a nemě! jsi se chuť jít se koupat, Tome?« Tomem to trochu trhlo — pojal osudné podezření — Pátravě zíral tetičce Mária do tváře, ta však mu nepravila ničeho. I řekl tedy:

»Ne, ne — tuze ne.«

Stará paní vztáhla ruku, sáhla Tomovi na košili a pravila: »Ani jsi se tuze nezahřal.«